

# РЕШЕНИЕ

№ 1714

гр. София, 06.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.  
като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20211110144756  
по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба и уточнителни молби № 66735 от 04.04.2022 г. и № 105463 от 26.05.2022 г. на Р. М. Н., с ЕГН \*\*\*\*\*, с която е предявен по реда на чл. 422 ГПК установителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД срещу М. Х. Х. и Г. З. З. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответниците дължат разделно при равни квоти сумата от 347,73 лв., представляваща удържани от ищеца разноси и такси по изпълнително дело 2398/2019 г. по описа на ЧСИ М.П., образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.02.2016 г., издаден по гр. д. 26284/2011г. по описа на СРС, 36 с-в и частично обезсилен с влязло в сила определение от 30.10.2020 г. лева, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 16.04.2021 г. по ч.гр.д. 10232/2021 г. по описа на СРС, 154 състав.

Ищецът твърди, че от него неоснователно са събрани суми за такси и разноси по изпълнително дело № 20198510402398 от 03.12.2019г. по описа на ЧСИ М.П., образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 01.02.2016 г. и обезсилен с определение от 30.10.2020г., постановено по гр. дело № 10414 по описа на СГС за 2020г., влязло в сила на 30.10.2020г. Твърди още, че предвид частичното обезсилване на изпълнителния лист, част от платените от него разноси и такси по ТТРЗЧСИ по изпълнителното дело е следвало да бъдат понесени от ответниците, поради което същите са се обогатили за сметка на ищеца без основание за това, съответно следва да му заплатят разделно по 1/2 всеки сумата от 347,73 лв.

В срока по чл. 131 от ГПК ответниците са подали писмен отговор, с който оспорват иска като неоснователен и недоказан. Твърдят, че сумите, които били изплатени по изпълнителното производство били постъпили по сметката на управителя на ЕС – З.Б.Н.. Поддържат, че в настоящото производство исковете били предявени само срещу М. Г. и Г. З., които не били конституирани като вискатели по изпълнително дело и не били получавали суми, изплатени от частния съдебен изпълнител. Счита исквата молба, с която е поискано осъждането на ответниците да заплатят половината от сумата на удържаните от ищеца такси и разноси по изпълнителното дело за неоснователна, тъй като предпоставка за

това е не само сумата по изпълнителния лист или част от нея да е постъпвала по сметката на съдебния изпълнител, но е необходимо и тя да е била преведена от съдебния изпълнител на вискателя. Считат, че размерът на сумата, която се претендира от ищеца като разноси по изпълнителното дело не е изчислена правилно.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Към исковата молба и отговора на исковата молба са представени писмени доказателства, които съдът е приобщил към делото като допустими, относими и необходими писмени доказателства, които са от значение за правилното решаване на спора.

Към производството е приложено ч.гр.д. 10232/2021 г., по описа на Софийски районен съд, 154 състав, от което се установява, че по депозирано от ищеца заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, в полза на заявителя е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от дата 16.04.2021 г. за сумата от 347,73 лв., представляваща неоснователно събрана сума, ведно със законната лихва от 22.02.2021 г. до изплащане на вземането и 125 лв. разноси по делото. В законоустановения срок по чл. 414 ГПК е подадено възражение от длъжника по заповедта. Ищецът е подал в срока по чл. 415, ал.1 ГПК настоящия иск с предмет оспореното вземане.

От представения като доказателство по делото заверен препис от изп.д. № 2398/2019 г. по описа на ЧСИ М.П. се установява, че същото е образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.02.2016 г., издаден по гр.д. № 26284/2011 г. по описа на СРС, 36 състав, въз основа на Решение от 11.07.2012 г.

Видно от представеното съдебно решение, предявеният иск с правно основание чл. 40, ал. 1 ЗУЕС срещу Н.П., М. Г., Г. З. и З.Н., като етажни собственици в сградата, намираща се в /адрес/, представлявани от председателя на управителния съвет – З.Н. са отхвърлени, поради което ищецът е осъден да заплати на посочените лица сторените в производството разноси в размер на 400 лв.

С решение от 30.07.2015 г. издадено по гр.д. № 13949/2012 г. по описа на СГС, решението на СРС от 11.07.2012 г. по гр.д. № 26284/2011 г. е обезсилено, а производството по делото е прекратено като недопустимо. Ищецът е осъден да заплати разноси в размер на 400 лв. за проведеното въззивно производство.

Съдебният изпълнител е изпратил на длъжника покана за доброволно изпълнение вх. № 55073/22.10.2019 г., с която същият е уведомен, че задължението му по изпълнителното дело възлиза на 1 312,80 лв., от които 800 лв. присъдени разноси, 250 лв. разноси по изпълнителното дело, 262,80 лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ, дължими към 05.11.2019 г. За вискател по изпълнителното дело е посочена Етажната собственост на сграда в /адрес/.

На ищеца е наложен запор върху всички банкови сметки до размера на сумата 1312,80 лв., изчислена към 05.11.2019 г. , както и възбрана върху недвижим имот, собственост на Р. Н..

Изпълнителното дело е приключило с разпореждане от дата 27.05.2020 г. на основание чл. 433, ал. 2 ГПК – поради изпълнение на задължението и събиране на разноските по изпълнение.

По искане на длъжника, по изпълнителното дело е издадена справка за размера на паричните задължения, предмет на същото. Според справката, общият размер на дълга възлиза на 1420,46 лв., от които 800 лв. разноси по гр. дело, 277 лв. разноси по изп. дело и 343,46 лв. такси по тарифата към ЗЧСИ, от които 66 лв. авансово заплатени. За погасяване на задължението по изпълнителното дело са постъпили суми в общ размер 1433,45 лв., от които 10 лв. за Агенция по вписванията. Преведените към вискателя суми за погасяване на

вземането му, са в общ размер 1152,50 лв., от които 9,50 лв. авансирани, но неизползвани разноски.

На 30.10.2020 г. е влязло в сила определение на Софийски градски съд по ч.гр.д. 10414 от 2020 г., с което е отменено разпореждане за издаване на изпълнителен лист от 01.02.2016 г., постановено по гр.д. 26284/2011 по описа на СРС, 36 състав, в частта за сумата от 400 лв. – разноски в първоинстанционното производство, а издаденият изпълнителен лист от 01.02.2016 г. е обезсилен в тази част. На Р. Н. е присъдена сумата от 165 лв. – разноски за проведеното частно производство.

Приобщено към ч.гр.д. 10232/2021 г. е и платежно нареждане от 19.01.2021 г., с което на Р. Н. е преведена сумата от 565 лв., с основание – „съдебни разноски съгласно определение от 30.10.2020 г. по ч.гр.д. 10414/2020 г. – М.Я., Г. З. и М. Х.“.

Други относими към спора доказателства не са представени в производството.

Съобразно установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предмет на делото е иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 59, ал.1 ЗЗД.

Предявеният иск е допустим, тъй като исковата молба е депозирана в срока по чл. 415, ал.1 ГПК от активно легитимирана страна и срещу надлежни ответници в предметните предели на заявлението и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д № 10232/2021г., по описа на Софийски районен съд, 154 състав, на основание, претендирано от ищеца, въз основа на което той извежда съдебно предявените си материални права при твърденията за неоснователно обогатяване от страна на ответниците за сметка на ищеца със сумата, равна на стойността на удържаните по изпълнителното дело такси и разноски във връзка с частта, за която изпълнителния лист е обезсилен.

Предявените в настоящото производство накърнени материални права, нуждаещи се от защита, са основани на неоснователно обогатяване – иск с правно основание чл. 59 ЗЗД. Поради това твърдяното процесно извъндоговорно правоотношение е извън регулацията на специалния закон /ЗУЕС/. Тъй като правоотношението, чиято защита е предявена в настоящото производство, стои извън обхвата на ЗУЕС, не е приложима и особената правосубектност на Етажната собственост, установена в този закон по въпроси, свързани с управлението на общите части на сградата. Доколкото не се твърди и не се установява между етажните собственици да е учредено сдружение по смисъла на чл. 25 ЗУЕС, процесната Етажна собственост няма собствен патримониум, който би могъл да се обогати за сметка на обедняването на ищеца. Етажната собственост няма самостоятелни права, извън тези на етажните собственици и ползватели. Макар и титуляр на банковата сметка да е ЕС или нейният управител, средствата по нея са набрани от вноски на собствениците и ползвателите /чл. 50 и 51 от ЗУЕС/. Поради това, твърдяните неоснователно събрани суми за разноски по изпълнителното дело биха могли да доведат до обогатяване на отделните етажни собственици, доколкото последните се явяват носители на материалните права и задължения на етажната собственост.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест (чл.154, ал.1 от ГПК) и въведените от ищеца твърдения, в конкретния случай твърдяното имуществено разместване се свежда до установяване от страна на ищеца при пълно и главно доказване на обедняването му до размера и количеството на неоснователно платените разноски, обогатяване на ответника – че същият е спестил разходи, както и наличието на функционална връзка между обогатяването и обедняването.

Според чл. 79 ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, или когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда.

Следователно длъжникът не отговаря за разноски в изпълнителното производство само в два случая: 1/ когато не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е изпълнил задължението си по него преди това, и 2/ когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда. Във всички останали случаи, дори когато длъжникът е изпълнил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноски в изпълнителното производство. Ако длъжимите авансови такси са внесени от вискателя, съответната сума се събира от длъжника и се предава на вискателя, а ако длъжимата авансова такса не е внесена, тя се събира от длъжника и се задържа от съдебния изпълнител /така т. 11 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, решение № 601/07.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 348/2009 г. на ВКС, IV г.о., решение № 82/08.05.2012 г. на ВКС по гр.д. № 1891/2010 г. на ВКС, IV г.о./.

Следователно отговорността за разноски по ГПК е отговорност за неоснователно предизвикан процес по ГПК. Този принцип важи, както в иския процес, така и в изпълнителния процес. В случая с отпадане с обратна сила, по силата на определението на СГС, постановено в производството по ч.гр.д. 10414 от 2020 г. правото на вискателя да получи принудително изпълнение на половината от сумите по изпълнителния лист е отпаднало, а заедно с него и основанието част от разноските да бъдат събрани от ищеца. Тъй като изпълнителното производство е прекратено в хипотезата на чл. 433, т.4 ГПК, а именно с влязъл в сила съдебен акт е призната недлъжимост на част от сумите по изпълнителния лист, то таксите и разноските по отношение на тази част следва да бъдат понесени от вискателя на основание чл. 79, ал.1, т.2, пред. 2 ГПК.

От представеното удостоверение за размера на дълга се установява, че в периода от 03.12.2019 г. до 26.05.2020 г. ищецът е заплатил суми по изпълнителното дело в размер на 1433,45 лева, от които сумата 277 лв. за разноски по изпълнителното дело, а в полза на ЧСИ са разпределени такси съгласно Тарифата към ЗЧСИ в размер на 343,46 лева. Доводът на ответниците, че не се дължи връщане на сумата за такси на ЧСИ, доколкото същата не е преведена по сметка на вискателя е неоснователен. Вискателят дължи да понесе разноските по аргумент от чл. 79 ГПК, тъй като те са били платени за удовлетворението му в предизвикания от него изпълнителен процес, а съдебният изпълнител не дължи обратно таксите, тъй като това е негово законно възнаграждение за надлежно свършена работа. /по аргумент от ТР № 4/2017 г. от 11.03.2019 г. на ОСГТК на ВКС/. В случая вискателят действително се е обогатил със спестяването на част от събраните от длъжника разноски и такси по изпълнението, тъй като в крайна сметка той следва да понесе тежестта за плащането им на съдебния изпълнител.

Съгласно т.4 на ППлВС №1/28.05.1979 г. по гр.д.№1/1979 г. неоснователно обогатеният се за сметка на другия дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването - дължи връщането на по-малката сума между обедняването и обогатяването. В Решение №611/19.10.2010 г. по гр.д.№1724/ 2009 г. на ВКС, III г.о. е прието, че когато са касае за обстоятелство, на което искът е основан, а не за обстоятелство, на което е основано едно ответно възражение, доказателствената тежест е за ищеца; доказването на иска чрез положителния факт, от който произтича правото, предполага установяване на двете величини: обогатяване и обедняване. Следователно в тежест на ищеца по иска чл. 59, ал. 1 ЗЗД е да докаже, както своето обедняване, така и обогатяването на ответника, също и общите факти, от които произтичат обедняването и обогатяването /Решение № 67 от 5.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4147/2015 г./.

Съдът намира, че съобразно доказателствената съвкупност по делото не може да бъде установена нито една от корелативно свързаните стойности, обуславящи приложението на субсидиарния иск на неоснователното обогатяване. От една страна не се установява точният размер на неоснователно заплатените от длъжника по изпълнителното производство суми, тъй като в представеното удостоверение за изискуемите и изплатени парични задължения,

понесените от длъжника такси и разноски са посочени общо, като не е направена разбивка на същите. Тъй като процесният изпълнителен лист е обезсилен само частично, е следвало да бъдат ангажирани доказателства за правното основание и съответните изпълнителни действия, за които са начислени такси съгласно ТТРЗЧСИ, дали същите са предвидени като фиксирани суми, като таксата за образуване на изпълнителното производство или като процент от определен в съответната разпоредба материален интерес, за да се установи размерът на обедняването – разликата между събраната сума и тази, която длъжникът е следвало да понесе, ако изпълнителното производство е било образувано за частта, по отношение на която изпълнителният лист не е обезсилен.

От друга страна не се установява и конкретният размер на обогатяването от страна на двамата ответници – етажни собственици. Изпълнителният лист е издаден в полза на етажните собственици, представлявани от управителя на етажната собственост, след образувано производство по иск с правно основание чл. 40 ЗУЕС, където ответници са всички собственици на самостоятелни обекти в сградата, съответно и в качеството на вискател по изпълнителното производство е конституирана Етажната собственост на сграда в /адрес/. Както се изясни по делото, носители на материалните права и задължения на етажната собственост са физическите лица, които я формират, поради което същите, съобразно притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата, са се обогатили чрез спестяването на съответните разходи във връзка с незаконосъобразно проведеното изпълнително производство. По делото не са налице данни за броя на етажните собственици и притежаваните от тях дялове в общите части от сградата, поради което не може да се определи размерът на обогатяването, респективно отговорността на двамата ответници, спрямо които е образувано настоящото производство.

При тези съображения предявеният иск с правно основание чл. 59 ЗЗД следва да се приеме за неоснователен и недоказан и като такъв следва изцяло да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода от делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците имат право на разноски, които съобразно представените доказателства възлизат на 400 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

## РЕШИ:

**ОТХВЪРЛЯ** предявените субективно съединени установителни искове с правно основание чл.415, вр. чл.422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД от Р. М. Н., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/ **против** М. Х. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/ и Г. З. З., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/, с искане да бъде установено че М. Х. Х. и Г. З. З. дължат на Р. М. Н. разделно при равни квоти сумата от 347,73 лв., представляваща удържани от ищеца разноски и такси по изпълнително дело 2398/2019 г. по описа на ЧСИ М.П., образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.02.2016 г., издаден по гр. д. 26284/2011г. по описа на СРС, 36 с-в и частично обезсилен с влязло в сила определение от 30.10.2020 г. лева, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 16.04.2021 г. по ч.гр.д. 10232/2021 г. по описа на СРС, 154 състав.

**ОСЪЖДА** Р. М. Н., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/, да заплати на М. Х. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/ и Г. З. З., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: /адрес/, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 400 лв., представляваща разноски по делото.

*Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от датата на връчването му.*

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_